

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. A. Abendanon, F. A. Bodenheim, D. de Iongh Wz.,
A. C. A. Plasschaert, C. E. van der Stok, J. F. C. Wrede.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.
De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.
Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Uit de Redactie getreden:
R. A. VERWEY.

Delftsche Toynbee-Vereeniging.

De Delftsche Toynbee-Vereeniging heeft groote behoefte aan een leider in Duitsch. Er zijn nu 32 deelnemers en slechts een leider in bovengenoemde taal. Het is dus gewenscht dat de club geplitst wordt.

Is er onder de studenten nu iemand die genegen is Donderdagavond van 8¹/₂—10 uur de leiding in het Duitsch op zich te nemen; dan zal hij dus in de gelegenheid zijn iets van zijne meerdere ontwikkeling aan de meer misdeelden deelachtig te laten worden.

Mocht er dus onder u één zijn, die een paar uur in de week wijden wil, niet aan eigen werk of eigen plezier, dan wordt hij beleefd verzocht zich te wenden tot het Bestuur van Toynbee (o. a. Albarda, Snuyf en Persant Snoep) of tot

J. F. C. WREDE,
Haagweg 114.

Christendom en Socialisme.

In een der bovenzalen van het Brusselsche Maison du Peuple, waar gewoonlijk de lezingen gehouden worden, hangt, zichtbaar doordat een deel der achterwand is weggenomen, in mat licht, een reusachtige, in zachte kleuren geschilderde Christuskop, die de oogen weemoedig, doch goedkeurend en vertrouwensvol op den spreker richt.

Op mijn vraag aan een der aanwezigen, waarom men — daar toch vooral de Belgische socialisten zulk een harden strijd tegen de Kerk hebben te voeren — dien Christuskop daar aangebracht had, kreeg ik ten antwoord, dat Christus toch de eerste socialist was geweest, en dat het toch niet de Kerk, maar veeleer het socialisme was, dat de ethische beginselen van den grooten Nazarener in toepassing zocht te brengen, zij het dan, dat dit langs andere wegen daartoe was gekomen.

Waar de Kerk zich tot de grooten en machtigen, richt het socialisme zich immers tot de armen en verdrukten, en ook Christus voelde zich meer aangetrokken tot de lagere klasse, het zout der aarde dan tot de schriftgeleerden en Sadduceeën.

Ik meen deze bewering geheel voor rekening van mijn zegsman te moeten laten, waar we o. a. in de Bergrede vinden:

Mattheus 6: 31—33.

31. Daarom zijt niet bezorgd, zeggende: Wat zullen we eten? of wat zullen we drinken? of waarmede zullen we ons kleeden?

32. Want al deze dingen zoeken de Heidenen: want uw hemelsche Vader weet, dat gij al deze dingen behoeft.

33. Maar zoekt eerst het koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.

En zoo zijn er zoovele uitspraken in den Bijbel te vinden, die er op wijzen, dat men het stoffelijke moet ter zijde stellen, en slechts zijne oogen moet richten tot het geestelijke.

Voor den orthodoxen Christen, hetzij Roomsche of Calvinist, kan dit een reden zijn, zelfs als ze hun oogen richten tot de „kleine luyden”, in werkelijkheid, of wil men liever, in de practijk, de grooten der aarde in het gevele te komen.

Iets ander wordt het natuurlijk, als men zich als Christen op een ruimer standpunt plaatst en niet meer alle letteren in den Bijbel opvat als Godswoord, of zooals voor een paar honderd jaar de groningsche professor Maresius verkondigde alle teekens en vokalen in den Hebreeuwschen bijbel voor onaantastbaar verklaart.

Als men inziet, dat de bijbel geen bovennatuurlijke herkomst heeft, maar dit boek beschouwt als een zeer verminkte hier en daar vervalschte bundel geschriften, die uit de Oudheid tot ons is gekomen, wordt dit natuurlijk geheel anders. De moderne Protestanten, wier godsdienstig geloof als het ware buiten den Bijbel staat, kunnen zeer zeker met het socialisme meegaan, en mede arbeiden om den economischen toestand der onderliggende klasse te verbeteren.

In ons land vinden we hiervan zeer vele voorbeelden, als Hugenholtz, Melchers, en anderen. Een zeer verspreide meening, onder de socialisten, waaraan bovengenoemde zegsman een zoo karakteristieke uiting gaf, dat alle Christenen, als ze niet huichelden, schouder aan schouder met het socialisme moesten zijn, meen ik dan ook te moeten tegenspreken.

De meest rechtzinnigen, de Calvinisten, die de ruggegraat vormen der tegenwoordig zoo machtige anti-revolutionaire partij, zijn zooals ik reeds zeide, in de practijk reactionair.

Toen de toenmaals nog vooruitstrevende Mr. S. van Houten zijn bekende kindernet voorstelde, was Dr. Kuyper een der weinigen, die tegenstemde, omdat deze maatregel streed tegen zijne Christelijke begrippen.

En ook op grond daarvan waren de anti-revolutionairen tegen de verplichte schoolvoeding, en zijn ze tegen algemeen kiesrecht en nog zoo veel meer wenschelijke hervormingen.

„Het Volk” heeft ten tijde van de verkiezingen een zeer merkwaardige lijst van reactionaire anti-revolutionaire stemmingen gepubliceerd, onder den titel „Let op hun daden”.

Na de uitslag der verkiezingen, toen het ministerie Pierson plaats moest maken voor het ministerie Kuyper, schreef de „Nieuwe Courant”, het bekende anti-vooruitstrevende orgaan der grootkapitalisten en werkgevers, dat die gebeurtenis ze in vele opzichten niet speet, omdat de liberalen de werkelijk liberale politiek (lees: het ongehinderd uitbuitingsysteem der arbeiders door de kapitalisten), onder de pressie der socialisten, begonnen te verlaten. De anti-revolutionairen gaven blijk, o. a. door de rede van de Savornin Lohman in de Tweede Kamer over de woningwet, dat die liberale beginselen bij hun zeer veilig waren.

Het Volk spreekt over het handelen der anti-revolutionairen, als „kleine luyden in de luren leggen”, „Christelijke demagogie” en dergelijken. Mr. Troelstra liet zich zelfs, in vergeeflijke spijt over zijn nederlaag te Veendam, die hij voorzag, de woorden „Kuyperiaansche huichelarij” ontvallen.

De redactie schijnt dus te meenen, dat Dr. Kuyper en zijn aanhangers in werkelijkheid conservatief-liberalen zijn van de ergste soort, die het Christendom slechts als middel

gebruiken om het volk in bedwang te houden en . . . op het kussen te komen.

Iemand verdacht te maken is altijd gemakkelijk; mijns- inziens getuigt dit dan ook van weinig waardeering van den tegenstander, die in iederen strijd, ook in den politieken, wil hij mooi zijn, niet ontbreken mag.

Ik kan niet gelooven, dat alle clericale partijen in heel Europa, wat hun leiders betreft, tenminste, allen huichelaars zouden zijn. Hun conservatisme, zelfs waar ze een kleine-luyden partij vormen, komt voort uit hunne rechtzinnige begrippen, gelijk ik boven eenigszins meen aange- toond te hebben.

Iets anders is het feit, dat de rijkere bourgeoisie, die vroeger Voltairiaansch en republikeinsch was, in Frankrijk en andere landen het clericalisme begint te steunen, en in zijn vroegeren vijand, den priester, een niet te versmaden bondgenoot ziet, om de opkomende socialistische strooming onder de arbeiders te bestrijden.

En hier te lande ziet men iets dergelijks, zij het dan nog slechts flauw merkbaar, als in die uitlating van de Nieuwe Courant, en het feit dat velen, die vroeger de liberalen steunden, bij de laatste verkiezing op de kerke- lijken gestemd hebben, of althans thuis zijn gebleven.

De sociaal-demokratische partij als zoodanig heeft zich op het standpunt geplaatst, dat het Christendom niet mag worden bestreden, omdat de geloovig Roomsche of Calvi- nistische proletariër dezelfde belangen heeft als zijn onge- loovige of modern-Protestantsche klassegenoot.

Dit laatste is natuurlijk zeer juist, maar de geloovige arbeider zal wel den geloofsgenoot, doch nimmer den socialist steunen, anders hield hij op een waar geloovige te zijn.

Wel is waar, handelt hij dan in strijd met zijn economische belangen, doch de belangen van zijn godsdienst moeten bij hem hooger staan.

Het rechtzinnige Christendom is een hooge muur, die een breede schaduw afwerpt, het clericalisme en het con- servatisme.

Wat de sociaal-democraten doen, is, den muur laten staan, en de schaduw met volle kracht bestrijden.

Ik geloof niet, dat ze hiermee zeer veel succes zullen hebben: willen ze de schaduw doen verdwijnen, dan moeten zij met alle kracht pogen den muur af te breken.

Eerst nadat het rechtzinnig Christendom verre in de minderheid is gebracht, zal het socialisme kunnen zege- vieren!

D. K.

De Corpsos.

II.

De corpsos is aan 't bulken geweest op een dergelijke manier dat 't menig beetje groen niet erg zal toelachen om eens deel van hem uit te maken. 't Is weer één van die logge uitingen van 't dier, die behalve zijn stomheid ook nog zijn gulzigheid toonen.

Gisteren heeft dan de corpsvergadering met een, laat ons zeggen, 40-tal leden even beslist dat 't corps 25 jaar, zegge 25 jaar lang een belasting van f 500,— per jaar en nog bovendien f 1000,— per 5 jaar zal betalen aan de gemeente om zoo een zaal te krijgen, waarvan niets met zekerheid te zeggen is; maar waarvan de Senaat verzekerde, dat zij en de heer Hartman hadden uitgemaakt, dat zij voldoende was om 't volgend jaar een lustrum in te vieren. De Senaat veronderstelde wel dat ze de volgende 25 jaar ook nog voldoende zou blijven.

Zeker er waren eenige „drijvers” die den corpsos in godsnaam dan toch tot bezinning wilden brengen en 't voor- stel voorbereiden maar, geen denken aan!

Hollen! hollen! zoo hard als hij kon, om aan 't eind van die holpartij zijn geloei te doen hooren, of er al be- weerd werd, dat voor zoo'n gewichtige stap, waarbij vol- gende generaties maar even ieder jaar f 500,— moeten betalen en iedere 5 jaar f 1000,— dus samen f 17500,—, meer voorbereiding noodig was; dat daarover maar niet eens eventjes door 40 menschen, die eigenlijk niets van de zaak wisten mocht worden beslist. 't Gaf niet! Jongens! er was toch zoo'n haast bij! Denk eens aan: 't lustrum van dit jaar moest toch gevierd worden en dan! o! godde- lijk argument. Er zou spoedig een nieuwe verkiezing voor den raad zijn en dan moest de zaak toch daarvoor worden afgedaan; want . . . ja! want er was heelemaal geen

zekerheid dat bij de volgende verkiezing de raadsleden minder gunstig voor dit plan gestemd zouden zijn!

En de Senaat? hield weer eendrachtiglijk de eer van het corps op.

Alle argumenten tegen 't verzoek om uitstel en in dien tusschentijd publiciteit van plannen kwamen van haar president. De meesten waren immers onbevoegd om te beoordeelen wat ze kregen en mijnheer Hartman wist toch waarachtig wel hoeveel ruimte er voor een lustrum noodig was.

Over recht van critiek door de corpsleden werd zelfs niet gedacht! Bovendien! Zou die ontzettend goede weter, die heer Hartman, zijn teekeningen wel willen afstaan?

Over een recht van het corps in dezen werd ook weer niet gedacht.

En zoo moesten dan de volgende generaties in 't corps maar tevreden zijn met dat gebouw, dat nu zal gezet worden, naar alle waarschijnlijkheid en . . . ze moeten er hun geld voor betalen natuurlijk, anders maar geen corps- lid! „'t Was toch ook onbillijk.” Zoo redeneerde men, God beter 't; „dat 't tegenwoordig geslacht zou betalen waar 't volgend geslacht van zou profiteeren!”

Waarlijk! 't is een stout stukje van den Senaat! Maar 't is een lam stukje van de overige corpsleden, die maar zoetjes achter zoo'n Senaat aanzeulen; domweg, zonder eenig denken.

Omdat ze geen kinderen meer zijn kan ik enkel zeggen dat ze ieder een pak voor hun bloote billen moesten hebben. Zulk stom meegeblèr in het door den Senaat aangeheven gebulk, is voor jonge mannen, van meerendeels over de twintig, toch wel wat al te bar!

Een drijver.

Molesteeren.

Een heerlijk, 'n verheven genot, dat molesteeren

't Was een rustige avond. Eene groote kalmte was over mij gekomen. Niet, omdat de natuur er zoo bijzonder toe stemde door bedwelmende zomergeuren of heerlijke mane- schijn, die je zoo droomen doet. O, neen, niet dáárom. Want de zomer was allang voorbij, en de maan scheen niet. Misschien stormde het wel, daarbuiten, misschien striemden wel de regenvlagen tegen mijn venster. Ik weet het niet, en het kan me niet schelen ook. Want eigenlijk is regen even mooi als zonneschijn, en een stormwind hindert je niet, zolang je hoed niet in de gracht waait. Maar, onafhankelijk van uitwendige omstandigheden kun je in je leven zoo van die heerlijke momenten van intens genot hebben, als je héél alleen bent met een boek, of met een vertrouwd vriend, of ook enkel maar met je gedachten. Je voelt dan alles wat óm je is, van je wég- gaan: je boeken, de platen aan den wand, 't besef van de wereld, tot niets meer overblijft dan een zalig gevoel van je eigen ik-heid en van verre, van héél verre, de stem van den ander, die tot je spreekt, 't zij dat dit is een vriend, een boek, of enkel maar eene gedachte. O! op zulke momenten ben je béter dan anders, daarvan ben ik heilig overtuigd, en kon je die stemming voor altijd bij je houden, je zoudt tot heel wat goeds in staat zijn. . . Maar in je lange, lánge leven zijn deze oogenblikken zoo weinige, en zoo kort. . . .

Ik wás in zoo'n stemming, op den bewusten avond. Hoé ik er in kwam, weet ik niet meer en het interesseert u natuurlijk ook niet. Misschien viel ik u er heelemaal niet mede lastig, had ik ze niet noodig bij wat ik vertellen ga. Want er komt meer. Ik zat heel rustig, zonder iets te vermoeden, toen plots met bruuw geweld mijn kamerdeur werd opengestooten en zes studenten binnenstormden. Bang voor moord behoefde ik niet te zijn, want ze waren goede kennissen van me en niet meer dan „gepast vroolijk”. Ook keken ze heelemaal niet boosaardig en ik zag geen messen blinken. Veeleer lag er een ín-genogelijke glans op hun gezicht en ik geloof wél, dat bloeddorst zich ánders uit. Hun binnenkomen wettigde dan ook in geen enkel opzicht mijn optreden. Ik had hoegenaamd geen reden om boos te worden, en met een van hen te gaan vechten. Toch dééd ik dat. Misschien begrijpt u mijne houding uit wat voorafgaat. Begrijpt u niet, zoo stel ik u voor het enkele, niet te veranderen feit, ik vócht. 't Duurde evenwel slechts een oogenblik, want óch, ze waren zoo vroolijk, zoo onwederstaanbaar. Ze zongen en dansten — en ik danste, en ik zong mée.

Er zou gemolesteerd worden. Goed, prachtig; ik ging mee. Heel behoedzaam, met z'n zevenen, gingen we op stap; twee klabakken, die plotseling als uit den grond verzezen waren, achter ons aan. Veel deuren van ploeterijen, waar eerste-jaars woonden, werden geprobeerd, maar vele waren gegrendeld van binnen, of onze sleutels pasten niet. Tóch bezweek er eindelijk een. Waar het was, doet er niet toe; genoeg, dat er een eerste-jaar woonde, die kalm van zijne groentijdvermoeienissen lag uit te rusten. Maar het studentenleven eischt, dat men niet rust — hij werd dus in zijn bed gekeerd. Och, het kostte geen moeite, want we waren met z'n zevenen en daaronder bevonden zich heele sterke. Hij spartelde wat in zijn bedje, maar mocht zich toen losmaken uit het gewirwar van dekens en lakens. Hij was woedend, wel een wonder dat je dat bent, als je op deze wijze in je nachtrust gestoord wordt door menschen, waarmee je pas door een broederband bent verbonden, maar die hun solidariteit zòd uiten. Het kwam evenwel niet te pas, dat hij nijdig werd: we paktten hem vast. Hij verweerde zich, wierp ons met water, sloeg zelfs een lampetkan stuk op onze harde schouders. Maar het einde was, dat hij zich gewonnen moest geven, machteloos stond. Ik zeide u al, dat we zéven waren tegen één.

De „ploeterij” kwam boven: man en vrouw. Niet in een salontoilet natuurlijk, maar wie kan dat eischen, als hij op een dergelijk uur een bezoek brengt? Het was twee uur, en vóór onze komst waren de echtelieden in zoete rust. De man raasde: wij hoonlachten, de vrouw jammerde: wij spotten; de man schold en dreigde — wij lachten harder en harder. De sukkel wist in zijne wanhoop en woede niet wat hij deed en trok zijn sokken, in den haast meegenomen, aan zijn handen. Een bui van waanzinnige vreugde volgde bij ons. Het kabaal werd eindelijk zó erg, dat de vrouw een zenuwtoeval kreeg, en joelde, en raasde.

O, het was héérlijk, onwederstaanbaar komiek.
Een heerlijk, een verheven genot is het, uit molesteeren te gaan.

N.

Fransch-Belgische Dichters

door POL DE MONT.

Spreker besprak het merkwaardig verschijnsel dat, niet-tegenstaande alle vorsten en graven van België ten allen tijde het fransch geprotegeerd hadden, eerst in 't laatste kwart van de negentiende eeuw België een aantal fransche dichters had gekregen: 't zoogenaamde mouvement de la jeune Belgique. Als oorzaak, ten minste als een der oorzaken gaf hij aan, dat aan de Universiteit te Leuven (waar 't onderwijs meer verfranscht was dan aan de staatsscholen) toevalliglijk zich een aantal studenten bevonden, waaronder zelfs Vlamingen, maar die hun moedersprake vergeten hadden, en die zich aaneensloten tot „le cercle littéraire, die echter als club al bestond. Leden waren Max Waller, Girand, Ivan Gilkin, Verhaeren van Arenberg. Te zelfdertijd studeerde er Rodenbach die zich echter niet aansloot.

Waller was de kritikus van de groep, die 't Vlaamsche fransch zooveel mogelijk zuiverde tot goed fransch. Hij was belesen in fransche en duitse letteren; zijn verzen zijn Heine's en Banvilles feitelijk.

Rodenbach, wiens werk gemaakt was, gekunsteld, kopwerk tot hij Brugge vond en in deze stad zijn eigen morbidessa en persoon symboliseerde.

Girand heeft 't meest bijgedragen na Waller († 1889) tot de zuiverheid der fransche richting.

Hij was een parnassien: dat zijn zij wier vers de volmaking wenscht der verswetten, der uiterlijke vorm, bovenal. Hij was een voortzetting van Le conte de l'Isle, 'n epikus. Zijn werk is na vlijtige studie, de plastische uitbeelding van een tijdperk; en er in is veeltijds l'ennui de vivre.

Gilkin, eveneens Parnassien, was navolger van Baudelaire.

Gregoire le Roy, vooral uitmuntend door liedjes.

In de serres chaudes, de poezieën van Maeterlinck vond spreker de voorloopers van de latere drama's van deze, en al de rijkdommen aan nieuwe figuurlijke uitdrukkingen waarmee hij 't fransch verrijkte, hierin al te zien.

Merkwaardig was eveneens van Ter Berghe waarvan „les flaireurs” voorlooper is van de Maeterlincksche schouwspelen; en daarenboven uitmuntend door liedren, verzen volgens spreker, typisch Germaansch.

En eindelijk Verhaeren, de grootste, die na alexandrijnen kwam tot 't vers libre; na de flamandes, de moines tot werken als les flambeaux noirs, les débâcles (als een ziekteproces in hem doorleefd) tot les villages Illusoires etc. Spreker releveerde dat in den laatsten tijd de fransche litteratuur veel had gekregen van vreemdelingen. Na de pauze las hij eveneens verzen van zich voor, en vond den ganschen avond een welwillend, soms enthousiast publiek.

D. S. V. V.

De vorige week was er door onvoorziene omstandigheden geen verslag van de match Celeritas—D. S. V. V. 't Was trouwens niet veel bijzonders. Enorm veel geluk, geknoui van de Celeritas voorwaarts voor de goal, en goed verdedigen van onze backs en keeper, gaven de D. S. V. V. een treurige 3—1 overwinning.

Maar de bekermatch tegen Quick in den Haag, dat de Zondag daarvoor Concordia met 3—1 sloeg maakte alles weer goed. We speelden met een geheel andere voorwaarts-linie. Canters was van rechts binnen op de plaats van Vos gekomen, die van buiten- nu binnen-links speelde, terwijl Bakker de rechtsbinnen plaats innam.

't Ging werkelijk veel beter. Direct de 1e minuut scoorde Quick eene zeer mooie goal. Verre van ontmoedigd te zijn nam de D. S. V. V. onmiddellijk daarop het spel in handen.

Na een kwartiertje werd de Quick keeper met bal en al door de goal geloopt. Een pracht schot van Bakker gaf ons de leiding. Na half-time precies hetzelfde. Door zeer goed samenspel werd No. 3 door Vos gemaakt. 20 minuten voor tijd vertrok Canters, Bakker moest door een trap even ophouden en op dat moment werd door de 3 overblijvende voorwaarts de stand op 4—1 gebracht. Nadat Quick nog eenige kansen verknoeid had, was het tijd en gaan we dus de 2e ronde in.

Het spel gaf moed voor Zondag wanneer we een van onze zwaarste competitie matches krijgen tegen Volharding hier in Delft. Als we ook deze match konden winnen dan bestaat er mogelijk alle kans op een kampioenschap. Als er nu maar wat geoefend wordt en als Drossaers maar mee doet!

Aan G. Knuttel.

Donderdag j.l. ging ik als gewoonlijk koffiedrinken op de kamer van een mijner clubgenooten. Toen ik binnen kwam zag ik „Gerrit” en „Leen” al aan tafel zitten, maar hun anders zoo vroolijke gezichten stonden nu ernstig en strak.

God kerels! zei ik, wat zitten jullie beroerd te kijken, wat is er gebeurd? En de dikke Gerrit legde zijn handen op zijn rond buikje, liet ze glijden tot op zijne knieën, en toen wijzend op een Studenten Weekblad, dat op zijn schrijftafel lag, zij hij, met zijne goedige, kleine oogjes, waarin de tranen glommen, naar mij opziend: „Knuttel heeft tegen je geschreven”.

Bleek van ontzetting viel ik op een canapé neer, stamelend: Knuttel! groote God! Knuttel! . . .

En toen eenige boterhammen met dubbelgebakken spiegel-eitjes weer eenige kleur op mijn wangen*) hadden teruggeworpen, vroeg Gerrit:

Zou je 't nú kunnen dragen, als ik 't je voorlas?

Jawel, stamelde ik, nog heelemaal van streek.

En toen heeft hij 't mij heel voorzichtig voorgelezen, terwijl Leen er bij zat, roerloos van ontzetting, geïmponeerd door den machtigen stem van den criticus, die de jongeren voorlicht op de moeilijke paden der kunst.

En toen hij geëindigd had, veegde Gerrit met den rug van zijn hand zijne betraande oogen af en zeide: „arme vent, hij heeft je toch wel heelemaal verpletterd”.

Toen zwegen we een poos en keken elkaar veelbeteekend aan.

Leen verbrak het eerst dit droevig zwijgen.

Knuttel is een groot man, zei hij vol eerbied, maar. . . .

*) behooren in de maag.

Toen speelde er om zijn mond het hem eigene, ironische lachje en hij dronk in één teug zijn glas melk leeg, alsof hij iets naar beneden wilde spoelen, dat hem in de keel was blijven steken.

J. L. J.

Boycot.

Roekeloos is het plan! Zeker maar was de houding van den vrijstaatschen volksraad niet roekeloos, toen hij besloot den Transvaal te steunen?

Onverantwoordelijk! Ook wanneer men slechts verantwoordelijk is voor eene zekere mate van rust en materieelen welstand. Onuitvoerbaar ten slotte! Zeker! wanneer een ieder dat van te voren veronderstelt. Gaat men daarvan niet uit, dan wordt het plan van zelf uitvoerbaarder. Laten wij in ieder geval zonder vooroordeel afwachten of de uitvoerbaarheid bestaat, d. i. zonder van te voren de zaak ten doode te doemen.

De wijze, waarop de samenwerking tot stand komt, kan overgelaten worden aan de bootwerkers zelven; komt zij niet tot stand, dan vervalt natuurlijk het geheele plan.

Mogen wij nu aan de bootwerkers den moreelen en financieelen steun onthouden, zonder welken hun voornemen moet schipbreuk lijden?

Neen, hooger belangen staan op het spel, de toekomst van ons ras, de rechten van den mensch, moeten wij na-deelen ondervinden, het zij zoo! Laat ons die aanvaarden met berusting, omdat de noodzakelijkheid er toe dwong.

Wij richten ons tot de studenten, omdat de groote bladen — op enkelen na — vijandig zijn en de zaak dood-zwijgen. Niet dat wij ze al te zeer veroordeelen; hun standpunt is te begrijpen. Doch nu zij het doen eischt de billijkheid, dat de zaak ook van eene andere zijde wordt bezien. Daarom voelen wij ons gedwongen, ons in de studentenbladen te richten tot de studenten. Is er belangstelling, laat die dan blijken door in vergaderingen bijeen te komen. Benoemt commissies, belast met de propaganda voor en den steun van het Boycot-plan. Een ruim arbeidsveld zal men vinden, in het verzamelen van gelden, het opwekken van buitenlandsche studenten tot het doel, enz. Studenten van Nederland, op dus allen ter vergadering!

N. A. STUTTENHEIM.
J. A. A. H. DE BEAUFORT.
G. J. FABIUS.
A. M. A. J. RÖELL.
J. L. A. MARTENS VAN SEVENHOVEN.
G. B. BROM.
J. R. H. VAN SCHAİK.

Slot.

Nog even de A. M. P. V. In de eerste plaats mijn excuus voor de groote hoeveelheid drukfouten in mijn vorig artikel — zooals zedelijk voor redelijk — onderworpen voor ontworpen e. a. — ik heb het niet kunnen corrigeeren. En vervolgens mijn voldoening over den afloop van onze discussie — we zijn aan 't einde, ofschoon van zeer verschillend standpunt zijn we tot dezelfde conclusie gekomen: een volksleger en bestrijding van alles, wat het in den weg staat. 't Is eenigszins merkwaardig, om hier de twee levensbeschouwingen tegenover elkaar te zien staan, in Jordens stuk duidelijk uitgesproken, in 't mijne slechts tusschen de regels door te lezen: de sociaal-democratische en de, laat ons zeggen, anarchistische, ofschoon ik met dit woord niet te kennen wil geven, mij met de denkbeelden van de een of andere zich aldus noemende groep te verenigen.

Waar dit verschil in levensbeschouwing — ons verschil in eersten aanleg, voor den dag is gekomen, kan onze discussie als geëindigd beschouwd worden — onze conclusie is dezelfde — we kunnen dus samenwerken — en dat was ons doel. Welnu — „der Worte sind genug gewechselt” — we kunnen aan 't werk.

S. H. STOFFEL.

Het is tot heden nog slechts in betrekkelijk engen kring bekend geworden, dat onze grootste Nederlandsche Tooneelspeler Louis Bouwmeester op 19 December a.s. zijn 40 jarig jubileum als kunstenaar hoopt te herdenken.

Zeker mag het overbodig heeten hier in den breede uit te meten, wat Bouwmeester voor ons tooneel geweest is, en nóg is. Zonder overdrijving kan men zeggen, dat hij drie opeenvolgende geslachten van zijn kunst heeft doen genieten, en niettemin — krachtig, en slechts waar zijn rol dit medebrengt: oud — zélf als kunstenaar steeds hooger en hooger streeft.

De ondergeteekende meenen dan ook te mogen aannemen, dat er onder oud en jong in onze stad velen gevonden zullen worden, wien eene gelegenheid om aan Louis Bouwmeester bij het zeldzame feit, dat hij herdenken zal, een blijk van bewondering voor zijn kunst te geven, in hooge mate welkom zal zijn. Zij noodigen die allen uit de handen in één te slaan, opdat aan Louis Bouwmeester hulde moge gebracht worden in een vorm, welke den kunstenaar meer blijvend en afdoend dienen kan, dan alleen eene huldiging op het tooneel met lauweren en geschenken, die trouwens daarom niet uitgesloten behoeven te worden! Waar hij op dien dag terug zal blikken in het verleden, laten daar zijne vrienden en bewonderaars in de toekomst zien en naar hun vermogen zorgen, dat die helder blijve en onbewolkt. Laten allen bij deze gelegenheid toonen, dat Nederland zijne groote mannen, ook op het gebied der Tooneelspeelkunst, naar waarde weet te schatten.

Wij voegen hieraan nog toe, dat het ons plan is zooveel mogelijk samenwerking te zoeken met andere commissiën, die ongetwijfeld ook buiten Amsterdam met hetzelfde doel gevormd zullen worden.

Slechts door samenwerking op ruime schaal toch, is ons doel te bereiken.

Wanneer dus deze circulaire onder de oogen komt van dergelijke commissiën, hopen wij zeer, dat zij zich met de onze in verbinding zullen willen stellen.

Terwijl wij u beleeft verzoeken het nevensgaande biljet ingevuld en getekend, met uw naamteekening in het aangegeven kader voor het den heer Bouwmeester aan te bieden album, vóór 15 November aan het adres van den vijfden ondergeteekende terug te zenden, teekenen

Met de meeste hoogachting,

J. H. Vrancken.
Mr. J. van Schevichaven.
J. Vriesendorp.
Henriette Hendrix.
J. L. A. Schut. (Heerengracht 246).

Dr. F. L. Abresch.	Willem Mengelberg.
J. Batavier.	M. Merens.
Taco. H. de Beer.	Fr. Mynssen.
J. A. van den Broecke.	W. G. Nieuwenkamp.
A. N. J. Fabius.	J. H. Rössing.
A. M. Gorter.	J. H. Scholten.
L. M. P. G. Hoorn.	M. J. W. Schreuder.
C. F. van der Horst.	Prof. Dr. B. J. Stokvis.
Prof. Bart van Hove.	W. Stumpff Jr.
Mr. L. H. J. Lamberts	M. J. Ternooy Apel.
Hurrelbrinck.	G. A. Baron Tindal.
J. K. Huijsinga.	Mr. Fentener v. Vlissingen.
H. W. Jansen.	M. J. Waller.
Mr. G. Keller Jr.	Hendrik Wertheim.
Mr. P. W. de Koning.	Joh. G. Wertheim.
Mr. C. F. A. Knyff.	S. J. Bouberg Wilson.
D. de Lange.	Mr. H. K. Westendorp.
R. Lehmann.	G. P. Wijnmalen Jr.
Lion van Lier.	D. A. Zoethout.
Dr. M. B. Mendes da Costa.	

Overzicht Studenten Weekbladen.

Minerva en Vox.

HET BOYCOTPLAN.

In beide bladen komen een paar artikels over dit onderwerp voor, n.l. een oproep tot het vormen van comité's die zich zullen belasten met het verzamelen van gelden tot steun van den boycot en een drietal artikelen die tegen het plan te velde trekken.

Ik kan me voorstellen, dat het voor een gevoelig, licht-ontvlambaar mensch een ware marteling moet zijn deze laatsten, uitingen van studenten, jonge menschen dus nog, te lezen. Want de toon en de manier waarop zij de zaak

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

B I J V O E G S E L

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van DONDERDAG 7 NOVEMBER 1901.

bekijken is zoo verstandig, zoo koud verstandig, koel praktisch, zoo wantrouwend hier en daar, zoo oude-man-achtig. Het is allesbehalve de toon van blijde onbezorgde jeugd, nog minder is het zijn levensbeschouwing van ontstuimig toejuichen en zullen meewerken aan al wat moedig, recht en edel is. En voor dezulken zijn deze stukjes goede lectuur, het zal hun verhinderen te onbedachtzaam te handelen.

Hen hiervoor te waarschuwen is dan ook de bedoeling der schrijvers. Zoowel G. als M., beiden in de Vox, zien in deze beweging der arbeiders een eerste stap naar de algemeene werkstaking en wijzen op de onberekenbare gevolgen als de arbeiders bij een mogelijk welslagen, voor goed overtuigd zullen zijn van hun kracht, voortspruitend uit hun groot aantal. Het is een moedwillig aankweken van hun zelfgevoel:

„Indien wij slechts een dag weigerden, den schoulers te zetten in de jukriemen van den wereldhandel!” „Indien wij de straathoeken eens tienmaal zoo hoog maakten, als de steenen diep liggen.” „Indien onze zonen weigerden het wapen aan de schoulers te zetten, als zij tegenover hunne broeders zijn opgesteld!”

Ja, indien eens het juk van den grooten balans over den agaatsteen danste!

Een onbaatzuchtige opoffering der bootwerkers ten bate van de Boerenrepublieken, verwerpen zij beiden ten eenemale en wel kras, wij zouden bijna willen vragen, ook op goeden gronden steunend, is de volgende bewering van G.:

„Welnu, de goedhartigheid, de edelmoedigheid, de geestdrift van deze menschen, zijn niets dan het slaapmiddel, waarmee het wilde dier de cultuur in slaap wil wiegen, om straks voorbereid en innerlijk bevestigd klaar te staan, als zij wakkerschrikt”.

En deze stoute beweringen grondvesten zich dan hierop: „Een aantal individuen, of nog niet eens individuen vraagt om gerechtigheid. Ware hij voor de vragers zelve gesmeekt, het ware te verklaren geweest — doch duidt deze eisch ten bate van anderen niet op hoogmoed, matelooze arrogantie!

Recht is een individueele eisch, slechts individueel — in de cultuur gaat het niet zoo zoetsappig toe. Nu komen daar enkele brute eenzijdige personen met niets dan deze naakte eisch, dit wekt ons wantrouwen”.

M. stelt ons voor de volgende vragen, die hij ons raadt goed te overdenken, alvorens te handelen: I. Heiligt het doel de middelen? II. Wat is hier het middel, wat het doel? III. Welke kunnen de gevolgen zijn van het bereikte doel?

Zijn antwoord op II. en III. is geheel in den geest van het artikel van G.

De schrijver in de Minerva houdt het geheele plan voor absoluut onmogelijk en voert tot bewijs van deze beweringen dezelfde bezwaren aan, die ook reeds in de verschillende dagbladen zijn geopperd o. a. dat voor welslagen noodig ware, dat alle havenplaatsen zoowel op het vasteland van Europa als in Amerika aan de beweging deel namen. En dit juist beschouwt hij als onmogelijk op grond der verschillende staatkundige belangen, de verdeeldheid der arbeiders en het eigenbelang, dat zich toch niet door medelijden of machteloze woede laat wegredeneeren.

In de Minerva verder nog eenige artikels over Theosofie en dan ook nog een over „de Wagner vereering,” die ik beide met het oog op de plaatsruimte onbesproken moet laten.

Verder weten beide bladen ook nog het nuttige met het aangenamen te vereenigen. In de Minerva wat voor juristen en in de Vox wat voor letterkundigen. Voor zoover ik weet heb ik in het Stud. Weekbl. nog nooit de naam, ingenieur gezien. Wij schijnen wel in economie en politiek te studeeren!

H. S.

Correspondentie.

G. Uw stuk blijft liggen tot uw naam bij een der redactieleden bekend zal zijn.

R. H. Uw stuk is niet geschikt voor opneming in het S. W.

J. M. Uw protest werd niet aangenomen ter plaatsing.

Q. B. Het Weekblad is niet het orgaan om een dergelijk stuk in op te nemen.

Berichten en mededeelingen.

De Commissie tot Redactie van den Delftschen Studenten-Almanak verzoekt den Corpsleden, hunne woonplaats en vacantie-adres te willen invullen op de lijsten, die hiertoe op de Societeit „Phoenix” en bij den heer WALTMAN zijn gedeponeed.

Verder wijst de Secretaris er op, dat het Corpsverslag van af 7 November een week lang ter lezing zal liggen, 's morgens in de keuken der P. S., en 's middags op de leeszaal der S. P.

Inzending van Mengelwerk en Varia vóór 15 November.

TH. ROSSKOPF,

Oude Delft 128 A.

Secretaris.

A. M. P. V.

In plaats van Woensdag 23 October, toen de spreker verhinderd was te komen:

Vrijdag 8 November, 's avonds 8 uur:

Lezing van MR. P. J. TROELSTRA.

Entrée: Niet-leden f 0,25; arbeiders 5 cent.

DEBATING.

Eerste huishoudelijke vergadering op Donderdag 14 Nov., 's avonds 7¹/₂ uur, in de leeszaal der Societeit Phoenix.

Stellingen.

I.

Het recht, dat de Staten zich geschapen hebben, hun bestaan te beveiligen en hunne instellingen te doen eerbiedigen door eene gewapende macht, waarbij de ingezetenen verplicht zijn, onvoorwaardelijk te dienen, is in strijd met de primitiefste begrippen van vrijheid, gelijkheid en broederschap, welke de grondslagen zijn, waarop eene waarlijk beschaafde en welvarende samenleving moet worden gevestigd.

II.

Het argument: door eene wet tot den krijgsveld te zijn verplicht, ontslaat niemand van de moreele verantwoording voor alle geweld, in dienst zijne medemenschen aangedaan.

III.

Wie overtuigd zijn, het aanvaarden van deze verantwoording niet met hun geweten te kunnen overeenbrengen, dienen alle wapenen onvoorwaardelijk te weigeren.

IV.

De overheid behoort deze overtuiging te eerbiedigen, door de in de vorige stelling bedoelden, niet als misdadigers te straffen, maar hen in de gelegenheid te stellen het land op andere wijze van dienst te zijn.

Verdediger: de Heer J. VAN HETTINGA TROMP, Civ.-Ing.

Het bestuur van Weerbaarheid constitueerde zich aldus:

W. H. D. SEGBOER, President,

H. WIRIX, Vice-President.

J. G. POW, Secretaris.

H. GEHLEN, Thesaurier.

J. G. LARIVE, Commissaris.

Het bestuur van het D. S. T. G. vormde zich aldus:

H. W. SNIJDERS, President.

L. MANGELAAR MEERTENS, Secretaris.

F. FENTENER VAN VLISSINGEN, Thesaurier.

A. PLATE, Vice-President.

G. A. ABENDANON, Commissaris.

 ADVERTENTIEN.

In een gesloten huis gelegenheid voor eenige Heeren om te Dineeren à f 0,80. Adres Bureau van dit Blad.

REPETITIE-CURSUSSEN.

Toegepaste Mechanica,
Droge en natte Waterbouwkunde,
Differentiaal (B₁) en Integraalrekening
te DEN HAAG en DELFT.

— Aanvang tweede helft van November. —

➔ Opgave van deelname voor 10 November schriftelijk of mondeling (Maandags, Dinsdags en Vrijdags, 's avonds van 8—10 uur), bij
J. R. VAN MUSSCHENBROEK, C.-I.,
Oostsingel 70, (bij de Haagpoort), DELFT.

P. C. B. TEN BOSCH,
MAGAZIJN VAN PIANO'S EN ORGELS.
Oude Delft 17, (Rotterdamsche Poort), Delft.

Speciaal adres voor het **HUBEN VAN PIANO'S.**
Billijke conditiën; geregelde maandelijksche stemming.

Bloemenmagazijn
S. BRUIGOM.

HOUTTUINEN. Telefoon No. 6.

Reuzenbloemige Chrysanthemums
in de grootste verscheidenheid.

ONTVANGEN de nieuwste modellen in
gepatenteerde Bloemenmanden, enz.
SPECIALITEIT IN FIJNE ZAALVERSIERING
Bouquetten, Kranzen enz.
Ingericht voor verzending.

Verschenen:

PROF. ENRICO FERRI.

Wetenschappelijk Socialisme.

Verslagen van vier lezingen gehouden te Delft.
Prijs f 0,25

Verkrijgbaar in den Boekhandel
J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

Oranje Limonade.

van het Delftsche Scheikundig Laboratorium is steeds voorhanden bij

J. J. G. BOERE,

Telefoonnummer 188. Hypolitusbuurt 2.

Stations-Koffiehuis.

Van af heden iederen dag:

PLAT DU JOUR 50 cents.

DINERS f 1,—, f 1,25 en hooger,
van 5 tot 7 uur, bij abonnement 80 cents.

Voor Heeren Abonnés afzonderlijke nieuwingerichte Eetzaal.
Beleefd aanbevelend,

J. VAN ROOIJEN,

Van Leeuwenhoeksingel 51.

Bij den Uitgever J. WALTMAN Jr. verscheen heden:

BOUWSTIJLTYPEN

DOOR

J. H. W. LELIMAN, B. I.

Prijs f 1,90

en

Pract. oefeningen in Natuurkunde

voor a. s. Technologen.

Leidraad bij het Onderwijs aan de P. S.

DOOR

DR. M. DE HAAS.

Aflevering II. — Prijs f 1,25.

A. J. PRINS,

Choorstraat 42, Delft.

GOEDKOOPSTE PAPIERHANDEL.

Cahiers met blauwe omslag	40 bldz., p. dozijn	f 0,35
Cahiers	" " 40 " "	" 0,45
Cahiers	" " 76 " "	" 0,80
Cahiers met zwarte	" " 80 " "	" 1,—

Dictaat-Cahiers met zwart leeren omslag,
164 bladz. f 0,18

Dictaat-Cahiers met geel omslag,
80 bladz., **10 cents,** per dozijn. **1,10**

Dictaat-Cahiers, geel omslag, 40 bladz.,
6 cents, per dozijn **f 0,65**

BOEKDRUKKERIJ J. WALTMAN JR.

BINNENWATERSLOOT 33,

beveelt zich aan voor het leveren van

VISITEKAARTJES, INVITATIEKAARTEN, PROGRAMMAS,
BALBOEKJES, MENU'S, CONVOCATIEBILJETTEN,
DIPLOMA'S, KWITANTIEN, REGLEMENTEN, STATUTEN,

enz. enz.